

Савенко К.С., к.е.н., доцент
Харківський національний економічний університет ім. С.Кузнеця
Шпілько В.Л., здобувач
*Харківський національний університет міського
господарства ім. О.М. Бекетова*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ СПОЖИВАЧІВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНИХ ПОСЛУГ В КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Досвід втілення житлово-комунальної політики в зарубіжних країнах демонструє, що найбільш перспективною платформою для створення принципово нової концепції розвитку житлово-комунальної сфери є підхід, що сформувався на базі затверджених 2015 року на саміті ООН «Цілей сталого розвитку 2016-2030». Зокрема Ціль 11 визначає сталий розвиток міст та громад і декларує забезпечення доступу до гідного та безпечного житла, транспортних систем, забезпечення стійкого планування, збереження культурної спадщини, успішного запобігання надзвичайним ситуаціям, зменшення негативного екологічного впливу та забезпечення доступу до зелених зон та визначає принципи застосування концепції сталого розвитку для забудованих територій.

Крім того, не випадково на глобальному рівні визначили Ціль 17 «Партнерство заради сталого розвитку», яка взагалі є ключем до вирішення проблем у економічній, екологічній чи соціальній сфері лише на засадах відданості принципам глобального партнерства і співпраці. Задля вирішення проблем в житлово-комунальній сфері важливим є забезпечення партнерства між органами місцевої влади, підприємств галузі та споживачів житлово-комунальних послуг. Реальне забезпечення економічної безпеки споживачів житлово-комунальних послуг може бути досягнуто лише за умов сформування принципово нової моделі комунікації на засадах партнерства та розробки нових підходів до комунікативної політики органів місцевої влади по відношенню до споживачів послуг житлово-комунальних послуг.

Проте, інформаційно-просвітницька робота щодо стану та проблем житлово-комунальних підприємств, цілей та завдань органів місцевого самоврядування спрямованих на стабільне функціонування сфери ЖКГ у багатьох містах поки ще залишається не ефективною.

Дослідження сучасної вітчизняної практики впровадження комунікацій українськими виконавчими органами місцевої влади, свідчить про певні недоліки у поданні інформації, відсутність діалогової системи і підготовленого персоналу, брак наукових підходів й методичного

забезпечення.

У міжнародній практиці використовується декілька інтерпретацій поняття партнерства. За визначенням МакКвайд (2000) партнерство розглядається як відносини взаємозалежності у використанні ресурсів для досягнення загальних цілей [1]. За підходом Льюїса (1998), партнерство пов'язано із обміном ідеями та цінностями для забезпечення довгострокових відносин [2]. Крім того, це - форма єдності між різними суб'єктами для досягнення цілей пов'язаних з управлінням загальними ресурсами (Острон, 1997), боротьбою з бідністю (Чемберс, 1997), або для вирішення більш нагальних проблем (Феррейра, 2003) [3,4].

Враховуючи зазначене, забезпечення економічної безпеки споживачів житлово-комунальних послуг доцільно розглядати як процес передачі та обміну спеціальної галузевої інформації, що циркулює між споживачами і владою, між ланками системами місцевого самоврядування, а також між об'єднаннями споживачів та індивідами. Комунікація є невід'ємною частиною публічного управління, основу якого складає процес прийняття рішень, вплив на який з боку споживачів дозволяє зменшити такі ризики як: надання неякісної житлово-комунальної послуги, не в повному обсязі та інше, а відповідно підвищити рівень економічної безпеки споживачів житлово-комунальних послуг.

Таким чином, вибір європейських соціальних цінностей в якості орієнтирів розвитку спонукає визначити основною метою реформ у житлово-комунальній сфері формування ефективного партнерства в сфері ЖКХ для об'єднання органів місцевого самоврядування, підприємств та споживачів ЖКП навколо спільних цінностей для досягнення цілей пов'язаних із забезпеченням безпеки, гідних умов для життя і розвитку особи та суспільства.

Література

1. McQuaid, R. W. (2000). The theory of partnership: Why have partnerships? In S. P. Osborne (Ed.), *Public-private partnerships: Theory and practice in international perspective* (pp. 9-35). London: Routledge
2. Lewis, D. J. (1998). Partnership as process: Building an institutional ethnography of an interagency aquaculture project in Bangladesh. In D. Mosse, J. Farrington, & A. Rew (Eds.), *Development as process: Concepts and methods for working with complexity* (pp. 94-110). London: Routledge.
3. Ostrom, E. (1997). Crossing the great divide: Coproduction, synergy and development. In P. Evans (Ed.), *Statesociety synergy: Government and social capital in development* (pp. 85-118). Berkeley: University of California.

4. Ferreira, S. (2003). Public-private partnership in Angola: The case of development workshop and the water company (Master degree dissertation). University of Wales Swansea, Swansea, Pais de Gales, UK

УДК 339.9

Софіщенко І.Я., к.е.н., доцент
Київський національний університет ім. Тараса Шевченка

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПІВ НОВОГО ПІДХОДУ У ІНВЕСТИЦІЙНІЙ ПОЛІТИЦІ УКРАЇНИ

У відповідь на виклики, які сформувалися у перші десятиліття ХХІ ст., інститути, що уповноважені представляти спільні інтереси міжнародної спільноти, запропонували загальні правила для формування інвестиційних політик національними урядами. ЮНКТАД розроблено рамкові основи інвестиційної політики нового покоління (ІНП) на основі моделі сталого розвитку. Основний принцип підходу ЮНКТАД - взаємозв'язок між іноземними інвестиціями і стійким розвитком за умов дотримання балансу між прагненням забезпечити економічне зростання за рахунок заохочення інвестицій та зменшення шкоди для інтересів суспільств-реципієнтів і навколишнього середовища. Пропонується імплементувати в національні інвестиційні політики (НІП) нові принципи – використання міжнародних інвестицій для забезпечення сталого та інклюзивного зростання. Нові підходи реалізуються у взаємодії урядів та транснаціонального бізнесу, який активно інвестує у розбудову глобальних ланцюгів доданої вартості. Зацікавленість уряду у привабленні ІІІ з метою вирішення завдань промислової політики та досягнення сталих темпів економічного зростання у запропонованих рамках повинна реалізуватися шляхом заохочення відповідальної поведінки іноземних інвесторів через встановлення соціальних та екологічних стандартів [1].

На теперішній час в Україні при розробці НІП низкою урядів принципи ІНП застосовуються не системно, а фрагментарно. Певним чином, зорієнтованими на цілі нового підходу можна вважати визначення критеріїв надання державної підтримки інвестиційним проектам, в які були включені критерії сприяння інвестором зайнятості, підвищення заробітної плати найманих робітників [2]. Лібералізація низки обмежень на залучення іноземних фахівців високої кваліфікації знизило для інвесторів бар'єри доступу до людського капіталу, одного з визначальних за сучасних умов ресурсів [3]. Відповідно до цілей спрощення процедур кардинально змінено підходи до реєстрації іноземних інвестицій – здійснено перехід від дозволяючого до режиму повідомлення. Для збалансування інтересів